

การนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา ชุมชนเกาะปันหยี จังหวัดพังงา
TAKING TOURISM PROMOTION POLICY FOR IMPLEMENTATION:
CASE STUDY OF KON PANYEE ISLAND IN PHANGNGA PROVINCE

ดวงตา พรหมรักษา

Duangta Promraksa

คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

d.promraksa@gmail.com

บทคัดย่อ

ความสำเร็จของนโยบายที่เกิดขึ้น มิใช่มาจากการกำหนดนโยบายที่ดีเพียงเท่านั้น การนำนโยบายไปปฏิบัติก็ถือเป็นส่วนที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จของนโยบาย แม้การกำหนดนโยบายจะมีความชัดเจน และเป็นไปได้มากเพียงใด แต่หากกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติไม่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ย่อมทำให้นโยบายนั้นยากที่จะสำเร็จ อย่างไรก็ตาม นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่หน่วยงานภาครัฐได้มีการนำไปปฏิบัติในพื้นที่อื่นมีความหลากหลาย และมีบริบทที่แตกต่างกัน ความสำเร็จของนโยบายจะเกิดขึ้นไม่ได้ หากหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องไม่ให้ความสำคัญกับปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างรอบคอบ บทความวิจัยชิ้นนี้ มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ และผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ โดยใช้กรณีศึกษาชุมชนเกาะปันหยี จังหวัดพังงา ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีลักษณะเฉพาะ ทั้ง ด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม การนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในพื้นที่ดังกล่าว จึงเป็นเรื่องที่มีความละเอียดอ่อน และต้องมีการศึกษาถึงปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความความสำเร็จของนโยบายอย่างรอบด้าน เพื่อให้ผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ บรรลุตามเป้าหมายสูงสุดที่กำหนดไว้ได้ และจากการศึกษาพบว่า ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยี ได้แก่ สมรรถนะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ผู้บริหารและการบริหารงาน การประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การสนับสนุนจากหน่วยงานส่วนกลาง บุคลากรผู้ปฏิบัติงาน และการมีส่วนร่วมของประชาชน ส่วนผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยีในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม อันเนื่องมาจากการนำนโยบายไปปฏิบัติ นั้น มีทั้งผลกระทบด้านบวกและผลกระทบด้านลบ

คำสำคัญ: การนำนโยบายไปปฏิบัติ นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว นโยบายสาธารณะ

ABSTRACT

The success of the policy does not derive from policy formulation, but policy implementation. Policy implementation is a key factor for successful policy. Although the policy formulation is clear and possible to do, if the process policy implementation process is not efficient and effective, it would be hard to accomplish. The success of implementing tourism promotion policy will not happen, if relevant agencies do not pay attention on factors associated with policy implementation. Using the case study of Koh Panyee Island in Phang Nga, the article was aimed to study the factors that affect

the process of tourism promotion policy implementation and to examine the effects of the policy implementation. Due to the Island's specific economic, social, cultural and environmental contexts, implementing tourism promotion policy in the area becomes very sensitive so that we have to examine all influential factors for achieving policy goals. The study found that components leading to the success of implementing tourism promotion policy are competence of relevant public organizations, management system and the executives, collaboration among the involved agencies, supports from central agencies, practice of public officials, and local people's participation. The effects from of implementing tourism promotion policy have both positive and negative impacts on the Island's economic, social, cultural, and environmental contexts.

Keyword: Policy Implementation, Tourism Promotion Policy, Public Policy

บทนำ

การท่องเที่ยว ถือเป็นนโยบายสำคัญที่รัฐบาลทุกยุคทุกสมัยให้ความสำคัญ ด้วยสามารถสร้างรายได้จำนวนมากมหาศาลให้กับประเทศ และยังมีส่วนสำคัญในการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานของการคมนาคมขนส่ง รวมถึงการค้าการลงทุน พร้อมทั้งเมื่อประเทศประสบภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ การท่องเที่ยวสามารถช่วยให้เศรษฐกิจฟื้นตัวได้ในเวลาที่รวดเร็วกว่าปัจจัยอื่นๆ [1] โดยในปี พ.ศ.2555 มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยทั้งสิ้นจำนวน 22,353,903 ล้านคน มีรายได้จากการท่องเที่ยวรวมทั้งสิ้น 983,928.36 ล้านบาท และในปี พ.ศ. 2556 มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยทั้งสิ้นจำนวน 10,688,133 ล้านคน มีรายได้จากการท่องเที่ยวรวมทั้งสิ้นจำนวน 476,826.80 ล้านบาท [2] ทำให้สมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้จัดอันดับให้ประเทศไทยเป็นอันดับหนึ่งในสิบประเทศที่มีรายได้จากการท่องเที่ยวสูงสุด โดยมีรายได้ 26,680 ล้านดอลลาร์ หรือประมาณ 8.31 แสนล้านบาท [3]

เมื่อการท่องเที่ยวมีความเจริญเติบโต และสามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศเป็นอย่างมาก ก่อให้เกิดการจ้างงาน และการกระจายความเจริญไปสู่ชุมชน รวมทั้งความพยายามในการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น บ้านเรือน ร้านอาหาร การสาธารณสุข

การคมนาคม การสื่อสาร การสาธารณสุข เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว แต่อย่างไรก็ตามการส่งเสริมการท่องเที่ยวแม้จะทำให้เกิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศที่ดีขึ้น ในทางกลับกันการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมาอย่างมากมาย เช่น ปัญหาขยะมูลฝอย น้ำเน่าเสีย ยาเสพติด การหลอกลวงเอาเปรียบนักท่องเที่ยว และปัญหาอื่น ๆ เป็นต้น

จังหวัดพังงา เป็นตัวอย่างหนึ่งที่สะท้อนผลกระทบเชิงบวกและลบของการขยายตัวของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดได้มีการส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยวในบริเวณอ่าวพังงา ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลที่สำคัญ โดยในปี พ.ศ. 2555 ในบริเวณอ่าวพังงา มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว จำนวน 225,709 คน [4] โดยเฉพาะเกาะปันหยี หรือเป็นที่รู้จักกันในชื่อ “หมู่บ้านกลางน้ำ” ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญของจังหวัดพังงา การส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยวในบริเวณอ่าวพังงาอย่างต่อเนื่อง ย่อมส่งผลทำให้วิถีชีวิตของคนในชุมชนเกาะปันหยี มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม เช่น ประชาชนมีทางเลือกใหม่ในการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ทำให้รายได้ของคนในชุมชนเพิ่มมากขึ้น ส่วนผลกระทบในแง่ลบ เช่น ค่าครองชีพของคนในชุมชนเพิ่มสูงขึ้น อย่างไรก็ตามเมื่อมีจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวภายในพื้นที่เกาะปันหยี ก็ย่อมต้องมี

การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว แต่ด้วยสภาพภูมิประเทศของเกาะปันหยีที่มีลักษณะพิเศษแตกต่างจากชุมชนเกาะอื่นๆ เพราะเป็นชุมชนกลางน้ำที่บ้านแต่ละหลังจะปลูกอยู่ในน้ำ โดยการฝังเสาลงใต้น้ำทะเล จึงทำให้การพัฒนาเป็นไปอย่างยากลำบาก โดยเฉพาะไฟฟ้าที่ต้องใช้เครื่องปั่นไฟในการให้กำเนิดแหล่งพลังงาน ทำให้อัตราค่าไฟฟ้าที่ประชาชนต้องใช้แพงกว่าปกติถึงเท่าตัว เหตุนี้จึงทำให้ค่าครองชีพของประชาชนในพื้นที่เพิ่มสูงขึ้น รวมทั้งเกิดการไหลออกของทรัพยากรมนุษย์ และเกิดการแย่งชิงทรัพยากรกันในชุมชนมากขึ้น

บทความนี้มีวัตถุประสงค์สำคัญที่จะอธิบายถึงกระบวนการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ ปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ และผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ ทั้งในแง่บวกและแง่ลบ โดยใช้กรณีศึกษาชุมชนเกาะปันหยี จังหวัดพังงา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษากระบวนการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยี
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยี
3. เพื่อศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยี

อุปกรณ์และวิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง การนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ กรณีศึกษาชุมชนเกาะปันหยี จังหวัดพังงา เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ โดยทำการเก็บข้อมูลภาคสนาม (Field Survey) จากการสังเกตการณ์ การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถาม การสนทนากลุ่ม รวมถึงการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง เพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกระบวนการนำ

นโยบายไปปฏิบัติ ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ และผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยจะทำการศึกษาในเขตพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยี จังหวัดพังงา การศึกษาในเชิงคุณภาพ ใช้วิธีการค้นคว้าผ่านเอกสารที่เกี่ยวข้อง และใช้การสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือหลักในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยจะทำการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญจำนวน 9 คน เพื่อศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยี และปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยี ส่วนวิธีการศึกษาในเชิงปริมาณ จะใช้แบบสอบถามจำนวน 317 ชุด เป็นเครื่องมือหลักในการเก็บรวบรวมข้อมูล และหลังจากที่ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยีแล้ว ผู้วิจัยได้รวบรวมประเด็นผลกระทบในด้านต่างๆ โดยพิจารณาจาก 3 อันดับแรก ที่ได้จากผลการศึกษาในเชิงปริมาณมาดำเนินการสนทนากลุ่ม เพื่อสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุและแนวทางในการแก้ไขผลกระทบต่างๆ เหล่านั้น

ผลการวิจัย

เกาะปันหยี หรือเป็นที่รู้จักกันในชื่อ “หมู่บ้านกลางน้ำ” ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญของจังหวัดพังงา เพราะเป็นชุมชนที่มีลักษณะพิเศษที่แตกต่างจากชุมชนเกาะอื่นๆ ซึ่งมีลักษณะพื้นที่เป็นเกาะเล็กๆ มีเนื้อที่ประมาณ 1 ไร่ ประกอบด้วยบ้านเรือน 320 ครัวเรือน มีประชากรประมาณ 1,800 คน ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเกาะเมืองพังงา พื้นที่ส่วนใหญ่ของชุมชนเกาะปันหยี ตั้งอยู่ในทะเลอ่าวพังงา และบริเวณป่าชายเลนของอุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม ประกอบอาชีพประมงและค้าขายเป็นหลัก คนในชุมชนอาศัยอยู่ร่วมกันในพื้นที่ที่มีข้อจำกัดทางด้านนิเวศน์และโครงสร้างพื้นฐาน การดำรงชีวิตอยู่โดยการพึ่งพาอาศัยสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ [5]

เมื่อได้มีการประกาศให้พื้นที่เกาะปันหยีเป็นส่วนหนึ่งของอุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา ก็ได้มีการส่งเสริมให้มีการท่องเที่ยวในบริเวณอ่าวพังงาอย่างต่อเนื่อง ในระยะแรกนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยี เป็นนโยบายที่มุ่งเน้นเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวรู้จักชุมชนเกาะปันหยีในฐานะแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดพังงา รวมทั้งการมีนโยบายที่มุ่งเน้นการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่ เพราะในอดีตนักท่องเที่ยวน้อยคนที่จะรู้จักชุมชนเกาะปันหยี จึงทำให้นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในชุมชนมีจำนวนไม่มากนัก ส่วนในปัจจุบันนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยี ได้เริ่มให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Ecotourism) และการท่องเที่ยวเชิงศาสนา (Spiritual Tourism) ควบคู่ไปกับการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญภายในชุมชนอันได้แก่ ไฟฟ้า ประปา และระบบการบริหารจัดการขยะภายในชุมชน เพื่อรองรับการท่องเที่ยว และตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่

การนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยีในปัจจุบัน มีโครงสร้างการปฏิบัติที่มีการบูรณาการหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย หน่วยงานราชการส่วนกลาง ซึ่งมีกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นหน่วยงานหลักในการประสานงาน ซึ่งแจ้งสาระสำคัญ พร้อมการสร้างความรู้ความเข้าใจ และให้คำแนะนำแก่ส่วนราชการอื่นๆ ในการสนับสนุนเชิงนโยบายและการดำเนินงาน รวมทั้งมีหน้าที่ในการจัดทำคู่มือการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติ ทั้งในส่วนของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ และแผนยุทธศาสตร์กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา พร้อมระบุหน่วยงานที่รับผิดชอบในมาตรการและแนวทางต่างๆ ส่วนในระดับภูมิภาค หรือในระดับจังหวัด และกลุ่มจังหวัด ซึ่งมีสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด เป็นหน่วยงานในการประสานงาน และบูรณาการทำงานร่วมกันระหว่างสำนักบริหารราชการกลุ่มจังหวัด และคณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด

กับหน่วยงานส่วนกลาง โดยสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด มีหน้าที่ในการจัดทำแผนปฏิบัติการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ให้มีความสอดคล้องกับลักษณะพื้นที่และแผนต่างๆในระดับชาติ ส่วนหน่วยงานในระดับท้องถิ่น ประกอบด้วย องค์การบริหารส่วนจังหวัด องค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งมีหน้าที่ในการดำเนินภารกิจด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว การอนุรักษ์ฟื้นฟู และบริหารจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวในพื้นที่ รวมทั้งมีการเปิดโอกาสให้หน่วยงานภาคเอกชนและภาคประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ โดยคำนึงถึงความรับผิดชอบต่อสังคม ชุมชน ผู้รับบริการ ไม่ทำลายคุณค่าทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม มีการจัดการที่โปร่งใสเป็นธรรม โดยการสร้างเครือข่ายชุมชนที่เข้มแข็ง และต้องสามารถติดตามตรวจสอบการดำเนินงานของภาคส่วนต่างๆ ได้อย่างเต็มที่ [1]

ส่วนปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยี พบว่า หน่วยงานที่มีบทบาทสำคัญในการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยี ประกอบด้วย องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะปันหยี องค์การบริหารส่วนจังหวัดพังงา สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดพังงา และสำนักงานอุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา ซึ่งหน่วยงานต่างๆข้างต้น ล้วนมีบทบาทหน้าที่อันแตกต่างกัน และในบางครั้งจะมีการประสานงานร่วมกันในการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ โดยในภาพรวมสามารถสรุปปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ ได้ดังนี้

1. สมรรถนะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับความพร้อมของหน่วยงานที่นำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ ในแง่ความพร้อมของบุคลากรผู้ปฏิบัติงาน งบประมาณ วัสดุ อุปกรณ์ และโครงสร้างองค์การของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ผลการศึกษา พบว่า ในภาพรวมหน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ

มีสมรรถนะขององค์การอยู่ในระดับปานกลาง หน่วยงานส่วนใหญ่มีความขาดแคลนบุคลากรผู้ปฏิบัติงาน และงบประมาณในการดำเนินการ ทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติขาดความคล่องตัวเท่าที่ควรส่วนความเพียงพอของวัสดุ อุปกรณ์ หน่วยงานส่วนใหญ่มีวัสดุ อุปกรณ์ต่างๆ ที่จำเป็นต่อการดำเนินงานอย่างครบถ้วน รวมทั้งมีโครงสร้างองค์การที่มีความยืดหยุ่นในการปฏิบัติงาน

2. ผู้บริหารและการบริหารงาน เป็นการศึกษาเกี่ยวกับผู้บริหารระดับสูงของหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ ซึ่งหมายรวมถึง ภาวะผู้นำของผู้บริหาร รูปแบบการบริหารงานของผู้บริหาร การสนับสนุนของผู้บริหาร และการเข้าไปมีส่วนร่วมในการนำนโยบายไปปฏิบัติของผู้บริหาร ผลการศึกษา พบว่า ในภาพรวม ผู้บริหารของหน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีภาวะผู้นำแบบประชาธิปไตย กล่าวคือ การบริหารงานส่วนใหญ่มีการกระจายอำนาจในการตัดสินใจ เปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นในประเด็นการทำงานที่มีความสำคัญ และผู้บริหารมีส่วนในการสนับสนุน และเข้าไปมีส่วนร่วมในการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างเต็มที่

3. การประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารเพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของนโยบายระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สามารถดำเนินการนโยบายได้สำเร็จ ซึ่งในการศึกษาจะครอบคลุมไปถึงจำนวนของหน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ รูปแบบที่ใช้ในการประสานงาน และปัญหาที่เกิดขึ้นจากการประสานงานระหว่างหน่วยงานต่างๆ ผลการศึกษา พบว่า ในภาพรวมของการนำนโยบายไปปฏิบัติ หน่วยงานต่างๆ ต้องมีการประสานงานกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องอย่างหลากหลาย ซึ่งรูปแบบที่ใช้ในการประสานงานมักจะเป็นรูปแบบที่เป็นทางการ อาทิเช่น การประสานงานผ่านการทำหนังสือขอความร่วมมือหรือขอความอนุเคราะห์ แต่อย่างไรก็ตามปัญหาสำคัญที่ทำให้การประสานงานระหว่างหน่วยงานต่างๆ ในบางครั้งไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เกิดจาก

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารของหน่วยงานมีน้อย ทำให้การประสานงานมีความล่าช้า

4. การสนับสนุนจากหน่วยงานส่วนกลาง เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการสนับสนุนจากหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นการสนับสนุนในด้านบุคลากร งบประมาณ และวัสดุ อุปกรณ์ที่จำเป็น เพื่อให้ทันนโยบายบรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ผลการศึกษา พบว่า ในภาพรวมหน่วยงานส่วนใหญ่ที่มีหน้าที่ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีความขาดแคลนในเรื่องงบประมาณในการจัดทำโครงการและกิจกรรมต่างๆ เพราะฉะนั้นจึงต้องมีการขอรับการสนับสนุนงบประมาณจากหน่วยงานส่วนกลาง แต่ข้อจำกัดที่พบคือ หน่วยงานส่วนกลางอันได้แก่ กรมการท่องเที่ยวหรือหน่วยงานอื่น มักจะไม่ให้การสนับสนุน อันเนื่องมาจากเหตุผลสำคัญที่ว่า ภารกิจและหน้าที่ความรับผิดชอบของหน่วยงานส่วนกลางมีจำนวนมาก การจัดสรรงบประมาณในการดำเนินโครงการต่างๆ จึงต้องคำนึงถึงความสำคัญ และความจำเป็นก่อนหลัง จึงทำให้ในบางครั้งไม่อาจจัดสรรงบประมาณที่หน่วยงานขอรับการสนับสนุนได้ ในทุกโครงการ และหากโครงการใดไม่มีความสอดคล้องกับแผนการดำเนินงานของหน่วยงานส่วนกลางที่มีการกำหนดไว้ หน่วยงานส่วนกลางก็ไม่สามารถจัดสรรงบประมาณให้ได้ตามคำขอ

5. บุคลากรผู้ปฏิบัติงาน เป็นการศึกษาเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่างๆ ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยจะมีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการคิดสรรเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน ความรู้ความสามารถของบุคลากร รวมทั้งการได้รับการฝึกอบรมของบุคลากร ผลการศึกษา พบว่า ในภาพรวมหน่วยงานส่วนใหญ่ ยังขาดบุคลากรที่ทำหน้าที่ในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่มีความรู้ความสามารถที่เหมาะสม ประกอบกับการสรรหาบุคลากรเป็นอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานส่วนกลางจึงทำให้บุคลากรที่มีการจัดสรรลงมาปฏิบัติงานไม่ตรงตามความต้องการของหน่วยงานระดับปฏิบัติการ จึงทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติขาดความคล่องตัว ส่วนการ

ฝึกอบรมบุคลากร ส่วนใหญ่จะเป็นการส่งบุคลากรผู้ปฏิบัติของหน่วยงานไปฝึกอบรมกับหน่วยงานส่วนกลาง และหลักสูตรการฝึกอบรมสำหรับบุคลากรระดับปฏิบัติการ มีน้อยมาก เมื่อเทียบกับหลักสูตรของผู้บริหารระดับสูง

6. การมีส่วนร่วมของประชาชน เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติของประชาชนในพื้นที่ ผลการศึกษาพบว่า ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีการเปิดโอกาสให้ประชาชนในพื้นที่เข้ามามีส่วนร่วมในการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างเต็มที่ อาทิเช่น การเปิดโอกาสให้ตัวแทนชุมชนเข้ามามีส่วนในการตรวจรับโครงการต่างๆ ที่ได้มีการดำเนินการแล้วเสร็จ รวมทั้งในบางครั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังมีการเปิดโอกาสให้ประชาชนในชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ ตามโครงการ

โดยภาพรวมจะเห็นได้ว่าปัจจัยต่างๆ ข้างต้นล้วนมีความสำคัญกับการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ และมีผลต่อความสำเร็จของนโยบายด้วยเหตุนี้ หากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องการให้นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวประสบความสำเร็จ ย่อมมีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้นในแต่ละปัจจัย

เมื่อการท่องเที่ยวมีความเจริญเติบโต และได้รับการพัฒนาจนเป็นอุตสาหกรรมที่ทำรายได้อันดับหนึ่งให้กับประเทศต่างๆ หลายประเทศ ก่อนจะมีรายได้ก็ต้องมีการผลิตการแปรรูปวัตถุดิบตามกระบวนการต่างๆ ดังนั้น การกระทำอันเนื่องมาจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตั้งแต่กระบวนการผลิตจนถึงการบริโภค ก็ย่อมส่งผลกระทบต่อชุมชนอย่างแน่นอน [6] ซึ่งผลกระทบจากการท่องเที่ยว มีทั้งผลกระทบแง่บวกและผลกระทบแง่ลบ และจากการศึกษาพบว่า ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยี มีดังนี้

1. ประเด็นผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ประกอบด้วย ค่าครองชีพของประชาชนในชุมชนเพิ่มสูงขึ้น

ครอบครัวมีภาระหนี้สินเพิ่มขึ้น และครอบครัวมีรายได้เพิ่มขึ้น ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้

ในการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยี ทำให้ค่าครองชีพของประชาชนในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยีเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งสาเหตุสำคัญ เนื่องมาจากสภาพภูมิประเทศของชุมชนเกาะปันหยี มีลักษณะพิเศษแตกต่างจากชุมชนเกาะอื่นๆ เพราะเป็นชุมชนกลางน้ำ ที่บ้านแต่ละหลังจะปลูกอยู่ในน้ำ โดยการฝังเสาลงใต้น้ำทะเล จึงทำให้การให้บริการด้านโครงสร้างพื้นฐานทำได้ยาก แต่เมื่อหน่วยงานภาครัฐมีการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวเข้ามาปฏิบัติในพื้นที่ ก็เริ่มให้ความสำคัญกับการจัดทำโครงสร้างพื้นฐาน อาทิเช่น ไฟฟ้าและน้ำประปา เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับประชาชน และเพื่อพัฒนาชุมชนให้มีศักยภาพที่เพียงพอในการรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวที่จะเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ ซึ่งระบบไฟฟ้าที่ใช้อยู่ในปัจจุบันมาจากเครื่องกำเนิดไฟฟ้าขององค์การบริหารส่วนตำบลเกาะปันหยี ซึ่งมีอัตราค่าบริการหน่วยละ 18.50 บาท และจะต้องจัดเก็บค่าไฟฟ้าทุก 10 วัน เฉลี่ยประมาณ 3,000-4,000 บาท ส่วนระบบน้ำประปาใช้วิธีการเชื่อมต่อจากบ้นฝั่งลงมายังพื้นที่ชุมชน โดยคิดอัตราค่าบริการหน่วยละ 18 บาท โดยปัจจัยต่างๆ ข้างต้นล้วนเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ประชาชนบนเกาะปันหยีมีระดับค่าครองชีพที่สูงมากกว่าปกติ

จากปัญหาค่าครองชีพของประชาชนในชุมชนเกาะปันหยีที่เพิ่มสูงขึ้น นำมาซึ่งอีกผลกระทบหนึ่งที่สำคัญคือ เมื่อประชาชนมีรายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่าย ทำให้ต้องมีการกู้หนี้ยืมสินมาเพื่อใช้ในการใช้จ่ายใช้สอย ทั้งจากสถาบันทางการเงิน หรือในบางครั้งเป็นการหยิบยืมจากเพื่อนบ้านที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดีกว่า ปัญหาหนี้สินส่วนใหญ่ของประชาชนมาจากการกู้ธนาคาร เพื่อนำมาใช้ในการลงทุนค้าขาย หรือนำมาใช้ในการปรับปรุงที่อยู่อาศัยให้มีความทันสมัยมากขึ้น ซึ่งบางคนก็อาจจะประสบความสำเร็จ แต่ก็มีบางส่วนที่ประสบความสำเร็จล้มเหลวในการลงทุน จนทำให้มีหนี้สินเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

แม้ประชาชนจำนวนหนึ่งจะประสบกับปัญหาภาระหนี้สินที่เพิ่มสูงขึ้น หลังจากมีการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวมาปฏิบัติ แต่ก็มีประชาชนอีกกลุ่มหนึ่งที่มีรายได้เพิ่มขึ้นจากการท่องเที่ยว กล่าวคือ ในอดีตประชาชนในชุมชนเกาะปันหยีส่วนใหญ่มีอาชีพทำการประมงเป็นหลัก แต่เมื่อมีนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวเข้ามาในพื้นที่ ทำให้ประชาชนกว่าร้อยละ 90 มีการเปลี่ยนแปลงอาชีพ โดยหันมาประกอบอาชีพค้าขาย ทั้งการขายของที่ระลึก และสินค้าพื้นบ้านที่เป็นผลิตภัณฑ์จากทะเลให้กับนักท่องเที่ยว อาทิ ของที่ระลึกที่ทำจากเปลือกหอย ฝาบาติก สร้อย ต่างหู กำไล แหวนที่ทำจากหอยมุก น้ำพริกกุ้งเสียบ กะปิ ข้าวเกรียบ และอื่นๆ รวมถึงร้านอาหารที่ให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ซึ่งในแต่ละปีเกาะปันหยีจะมีนักท่องเที่ยวหมุนเวียนกว่า 1 ล้านคน ซึ่งส่งผลให้มีเงินสะพัดภายในพื้นที่ปีละหลายสิบล้านบาท

2. ประเด็นผลกระทบด้านสังคม ประกอบด้วย คนในชุมชนได้รับการศึกษามากขึ้น และสมาชิกในชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนเพิ่มขึ้น ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้

การนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวมาปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยี ทำให้ประชาชนในชุมชนได้รับการศึกษามากขึ้น ผลกระทบดังกล่าวเป็นผลพวงมาจากการที่ประชาชนในชุมชนมีรายได้เพิ่มขึ้น จึงเป็นการเพิ่มโอกาสในการศึกษา ในอดีตชุมชนมีรายได้เฉลี่ยต่อครัวเรือนประมาณ 20,000 บาทต่อเดือน แต่เมื่อมีการท่องเที่ยวเข้ามาในพื้นที่ทำให้ประชาชนมีรายได้เฉลี่ยเพิ่มมากขึ้นประมาณ 30,000-40,000 บาทต่อครัวเรือน รายได้ที่เพิ่มขึ้นจะนำมาซึ่งโอกาสในการศึกษาของเยาวชนในชุมชน ในอดีตประชาชนในชุมชนไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการศึกษามากนัก ประชาชนส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อการศึกษาในแง่ลบ แต่เมื่อมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวภายในพื้นที่ย่อมส่งผลทำให้ประชาชนเริ่มมีทัศนคติที่เปลี่ยนไป โดยมองว่า การศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นในยุคปัจจุบัน โดยเฉพาะการศึกษาเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศ สิ่งสะท้อนอีก

ประการที่สามารถวัดได้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับการศึกษาของประชาชนในพื้นที่ คือ จำนวนประชาชนที่เรียนในระดับปริญญาตรีและปริญญาโทมีเพิ่มมากขึ้น เหล่านี้ล้วนสะท้อนให้เห็นว่า เมื่อชุมชนมีการพัฒนาประชาชนในชุมชนก็จะให้ความสำคัญกับการศึกษาเพิ่มมากขึ้น

นอกจากนั้น เมื่อมีการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวเข้ามาปฏิบัติยังพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยี ทำให้ประชาชนในชุมชนเกิดความร่วมมือในการพัฒนาชุมชนเพิ่มมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการปรับปรุงสภาพแวดล้อมบริเวณบ้านเรือนให้มีความสะอาดเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว ความร่วมมือในรูปของกลุ่มแม่บ้านทำน้ำพริกกุ้งเสียบเพื่อสร้างรายได้ให้ชุมชน ทั้งนี้ ความสามัคคีและความร่วมมือดังกล่าว มีพื้นฐานสำคัญมาจากหลักของศาสนาอิสลาม ดังคำสอนของศาสนาอิสลามที่กล่าวว่า “เปรียบบรรดาผู้ศรัทธาในด้านความรัก ความปรองดอง ความเอื้ออาทรที่มีให้แก่กันนั้น เสมือนร่างกายเดียวกัน เมื่อใดก็ตามที่อวัยวะหนึ่งเกิดความเจ็บป่วย ก็ส่งผลให้อวัยวะอื่นได้รับความเดือดร้อนจากการอดนอนและอาการไข้ด้วยเช่นกัน” เหล่านี้ล้วนเป็นพื้นฐานสำคัญที่ทำให้ประชาชนในชุมชนมีความร่วมมือกันมากขึ้น ซึ่งทำให้ชุมชนอยู่รอด และเกิดการพัฒนาได้ในสภาวะการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน ทั้งนี้ จากผลกระทบต่างๆ ที่ได้กล่าวมาข้างต้น ย่อมมีสาเหตุสำคัญมาจากการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวมาปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยีทั้งสิ้น

3. ประเด็นผลกระทบด้านวัฒนธรรม ประกอบด้วย การปรับปรุงที่อยู่อาศัยให้มีความทันสมัยมากขึ้น ประชาชนในชุมชนมีความรู้เกี่ยวกับภาษาต่างประเทศเพิ่มขึ้น และวัยรุ่นในชุมชนมีการเลียนแบบวัฒนธรรมจากนักท่องเที่ยว ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้

เมื่อชุมชนมีการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว ทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวเริ่มเข้ามาในพื้นที่เป็นจำนวนมาก ส่งผลทำให้ประชาชนในชุมชนต้องมีการปรับปรุงที่อยู่อาศัย เพื่อรองรับกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วจะพบว่า สภาพที่อยู่อาศัยของประชาชนในชุมชนเกาะปันหยีในอดีต จะมีลักษณะเป็นบ้านไม้ ยก

สูงให้พ้นระดับจากน้ำทะเล ซึ่งถือเป็นรูปแบบที่อยู่อาศัยที่มีลักษณะเฉพาะมาก เพราะการสร้างที่อยู่อาศัย โดยการฝังเสาลงใต้น้ำทะเล มีปัจจัยที่ควรคำนึงถึงหลายประการไม่ว่าจะเป็นความแข็งแรงทนทานต่อกระแสคลื่น และกระแสลมที่พัดเข้ามา โดยเฉพาะในฤดูมรสุม แต่อย่างไรก็ดีเมื่อมีการท่องเที่ยวเข้ามาในพื้นที่ ย่อมทำให้สภาพที่อยู่อาศัยในอดีต ก็ไม่มีความเหมาะสมต่อการอยู่อาศัยและการประกอบอาชีพ จึงต้องมีการปรับปรุงที่อยู่อาศัยให้มีความทันสมัยมากขึ้น โดยจะใช้วัสดุที่เป็นปูนซีเมนต์และเหล็กเป็นส่วนสำคัญ เหล่านี้คือสาเหตุสำคัญที่ทำให้ประชาชนเริ่มมีการปรับปรุงที่อยู่อาศัยให้มีความทันสมัยมากขึ้น แต่สิ่งที่ชุมชนกำลังเป็นกังวลอยู่ในปัจจุบันนั้นก็คือ สภาพที่อยู่อาศัยที่มีความทันสมัยมากเกินไปจะทำให้ความเป็นเอกลักษณ์ของชุมชนเลือนหายไป

นอกจากนั้นการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวมาปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยี ย่อมส่งผลทำให้ประชาชนในพื้นที่มีการปรับตัวโดยการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เพื่อใช้ในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวมากขึ้น โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ เพราะนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในบริเวณพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยีส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสาร ซึ่งประชาชนส่วนใหญ่ที่ประกอบอาชีพก็จะเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง ทั้งการเรียนด้วยหนังสือ หรือการเรียนรู้จากผู้ที่มีความรู้ในท้องถิ่น ประโยชน์ส่วนใหญ่ที่ใช้ในการสื่อสารมักจะเกี่ยวข้องกับการค้าขาย เช่น การบอกราคาสินค้า การเชิญชวนให้ซื้อสินค้า การเสนอโปรโมชั่นต่างๆ ซึ่งการเรียนรู้อังกฤษ นอกจากจะทำให้สามารถสื่อสารกับนักท่องเที่ยวได้แล้ว ยังเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประชาชนในชุมชนกับนักท่องเที่ยว ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจ

แต่อย่างไรก็ตามการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวมาปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยี ก็ย่อมทำให้ประชาชนในชุมชนเกิดการเลียนแบบวัฒนธรรมจากนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะเรื่องการแต่งกาย อย่างที่ทราบกันดีว่า วัฒนธรรมของศาสนาอิสลามมีการกำหนด

ระเบียบการแต่งกายไว้อย่างชัดเจน กล่าวคือ เสื้อผ้าของผู้ชายมุสลิมและผู้หญิงมุสลิม จะต้องสะอาด ประณีต เรียบร้อย ดูสวยงาม เหมาะสมกับบุคลิกภาพ เสื้อผ้าของผู้หญิงมุสลิมและผู้ชายมุสลิม ต้องปกปิดสิ่งพึงละอายของผู้สวมใส่ โดยเฉพาะสำหรับผู้หญิงมุสลิม นั้น สิ่งที่พึงปกปิดก็คือ ทุกส่วนของร่างกาย ยกเว้นใบหน้า และฝ่ามือ ส่วนสิ่งที่พึงปกปิดของผู้ชาย คือ บริเวณตั้งแต่สะดือถึงหัวเข่า ผู้หญิงมุสลิม จะต้องไม่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่รัดรูป แนบเนื้อ หรือเสื้อผ้าที่โปร่งบาง หรือมีรูที่ทำให้มองเห็นผิวหนัง หรือเรือนร่างภายใน ผู้ชายมุสลิมจะต้องไม่ใส่เสื้อผ้าที่ตัดมาจากผ้าไหม และสวมใส่เครื่องประดับทองคำ เนื่องจากสิ่งเหล่านี้เหมาะสมที่จะเป็นอาภรณ์ และเครื่องประดับของผู้หญิง [7] ซึ่งข้อกำหนดหรือวัฒนธรรมของศาสนาอิสลามนั้นค่อนข้างตรงกันข้ามกับชาติตะวันตกที่เน้นอิสระในการดำเนินชีวิต และเมื่อจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นชาวตะวันตก ก็ทำให้เยาวชนที่เป็นวัยรุ่นมีการลอกเลียนแบบการแต่งกายของชาวต่างชาติ เช่น ผู้หญิงมีการสวมใส่กางเกงขาสั้น เสื้อผ้ารัดรูป ซึ่งถือว่าไม่เหมาะสมกับวัฒนธรรมและธรรมเนียมปฏิบัติของศาสนาอิสลาม

4. ประเด็นผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย ความหลากหลายทางชีวภาพบริเวณโดยรอบของชุมชนลดลง ปริมาณขยะภายในชุมชนเพิ่มมากขึ้น และสิ่งปลูกสร้างภายในชุมชนมีการขยายตัวเพิ่มมากขึ้นเพื่อรองรับการท่องเที่ยว ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้

ในอดีตความหลากหลายทางชีวภาพบริเวณโดยรอบของชุมชนเกาะปันหยีนั้นถือว่ามีความอุดมสมบูรณ์มาก ชาวบ้านที่ทำการประมงส่วนใหญ่มักจะใช้เรือขนาดกลางในการหาปลา อุปกรณ์ที่สำคัญในการหาปลา ได้แก่ อวน แห ไซ แต่ในปัจจุบันกลับพบว่า ความหลากหลายของทรัพยากรทางทะเลบริเวณชุมชนเกาะปันหยี หรือจำนวนปลาที่ชาวประมงจับได้ในแต่ละวันเริ่มลดจำนวนลง ไม่มีความอุดมสมบูรณ์เหมือนในอดีต ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากจำนวนเรือที่บรรทุกนักท่องเที่ยวเข้ามาในพื้นที่มีจำนวนมากขึ้น จนกระทั่งทำให้

ทรัพยากรธรรมชาติเสื่อมโทรม ประกอบกับปัญหาน้ำเน่าเสียและน้ำที่จากริ้วเรือ ทำให้ความหลากหลายของทรัพยากรในบริเวณรอบชุมชนเกาะป็นทยี่เริ่มลดลงเรื่อยๆ และในอนาคตเชื่อว่าสถานการณ์จะทวีความรุนแรงมากขึ้น

นอกจากนั้น การนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวมาปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะป็นทยี่ ก็ยังทำให้ปริมาณขยะในชุมชนเพิ่มมากขึ้น สาเหตุสำคัญของปัญหาดังกล่าว เนื่องมาจากชุมชนเกาะป็นทยี่ เป็นชุมชนกลางน้ำที่บ้านแต่ละหลังปลูกอยู่ในน้ำ ซึ่งเป็นบริเวณน้ำตื้นชนิดเนินเขา มีพื้นดินเพียงเล็กน้อย และมีประชากรประมาณ 1,800 คน เมื่อมีจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ ก็ยอมทำให้ประชาชนในชุมชนมีการอุปโภคบริโภคเพิ่มขึ้น จำนวนปริมาณขยะภายในพื้นที่ จึงเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะขยะที่มาจากร้านอาหารและร้านค้าต่างๆ ภายในชุมชน แม้ว่าหลายหน่วยงานจะเข้ามาช่วยระดมแก้ปัญหา ด้วยการจัดเก็บ และการปลูกจิตสำนึก แต่ประชาชนในชุมชนบางส่วนก็ยังนิยมทิ้งขยะลงในทะเล ทำให้หลายฝ่ายกังวลว่า หากใน 5 ปี สถานการณ์ยังเป็นเช่นนี้ เกาะป็นทยี่อาจจะกลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ถูกลืม

อีกผลกระทบที่สำคัญคือ การนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวมาปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะป็นทยี่ ทำให้สิ่งก่อสร้างภายในชุมชนเกิดการขยายตัวเพิ่มมากขึ้น เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว ซึ่งปัญหาดังกล่าวมีสาเหตุหลักมาจากการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของประชากรในชุมชน กล่าวคือ ในอดีตประชาชนในชุมชนมีเพียงไม่กี่ร้อยคน และไม่มีใครที่จะสนใจเข้ามาใช้ชีวิตอยู่ในท่ามกลางทะเล เพราะความไม่สะดวกสบาย ทั้งในเรื่องของโครงสร้างพื้นฐาน ไฟฟ้า น้ำประปา การเดินทางอาหาร แต่เมื่อมีการท่องเที่ยวเข้ามาในพื้นที่ทำให้ประชาชนในชุมชนมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งปัจจุบันชุมชนเกาะป็นทยี่ มีจำนวน 320 ครัวเรือน และมีจำนวนประชากรในพื้นที่ประมาณ 1,800 คน เพราะเห็นว่าพื้นที่ในบริเวณเกาะป็นทยี่ถือเป็นแหล่งสำคัญใน

การประกอบอาชีพ เพื่อหารายได้ ซึ่งการเพิ่มขึ้นดังกล่าวกลับสวนทางกับขนาดพื้นที่ภายในชุมชนที่มีอยู่อย่างจำกัด เมื่อประชาชนเพิ่มมากขึ้นที่อยู่อาศัยเดิมไม่สามารถรองรับจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นได้ จึงทำให้ประชาชนต้องมีการขยายที่อยู่อาศัย แต่การขยายที่อยู่อาศัยก็ทำได้ยากพอสมควร เพราะต้องมีการขออนุญาตสำนักงานอุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา เพื่ออนุมัติ และประชาชนที่จะสามารถขออนุญาตได้ต้องเป็นประชาชนในพื้นที่อย่างแท้จริง ต้องมีผู้ให้การรับรอง และผ่านความเห็นชอบของผู้ใหญ่บ้าน นอกจากนี้จะต้องมีการนำเสนอเหตุผลในการขยายที่อยู่อาศัยที่ชัดเจนจึงจะได้รับการอนุญาต จนทำให้เกิดความแออัดภายในชุมชน และทำให้ประชาชนส่วนหนึ่งต้องมีการอพยพออกจากพื้นที่

จากข้อมูลต่างๆ ข้างต้น จะเห็นได้ว่าผลกระทบที่เกิดขึ้น ทั้งผลกระทบด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม ล้วนเป็นผลที่เกิดขึ้นจากการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ โดยผลกระทบที่เกิดขึ้นมีทั้งผลกระทบในแง่บวกและผลกระทบในแง่ลบ ส่วนผลกระทบในแง่บวก หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้การส่งเสริมและพัฒนาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน อันจะเป็นการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ส่วนผลกระทบในแง่ลบ ควรเร่งให้การแก้ไข เยียวยา เพื่อเป้าหมายที่สำคัญ นั่นคือประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะป็นทยี่

สรุปและอภิปรายผล

นโยบายสาธารณะถือว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ โดยเฉพาะนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ถือเป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจทั้งในระดับประเทศและในระดับท้องถิ่น นโยบายสาธารณะที่ดีจะต้องมุ่งตอบสนองความต้องการของประชาชน แต่ในทางปฏิบัติกลับพบว่านโยบายที่มีการกำหนดขึ้นโดยส่วนกลาง เมื่อมีการนำไปปฏิบัติในพื้นที่ ที่มีลักษณะพิเศษอันมีบริบทที่แตกต่างกันจากชุมชนเกาะอื่นๆ ผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ก็ย่อมมีความแตกต่างกัน ในบางพื้นที่การนำนโยบายไปปฏิบัติประสบความสำเร็จหรือไม่ ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่ได้ สาเหตุสำคัญของปัญหาต่างๆ ข้างต้นคือ การที่หน่วยงาน หรือเจ้าหน้าที่ ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติไม่ได้มีการศึกษาถึงปัจจัยต่างๆ ที่อาจมีผลกระทบต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ชุมชนเกาะปันหยี ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดพังงา โดยหน่วยงานต่างๆ ก็ได้มีการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติภายในพื้นที่ แต่เนื่องด้วยสภาพพื้นที่ของชุมชนเกาะปันหยีมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างจากแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ ซึ่งมีความสอดคล้องกับ ธงชัย ทองเชื่อม (2550) [8] ที่ได้ทำการศึกษา ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อชุมชน เกาะปันหยี จังหวัดพังงา โดยพบว่า เกาะปันหยีมีศักยภาพสูงในด้านการท่องเที่ยว เนื่องจากมีธรรมชาติที่งดงาม มีคุณค่าแก่การพักผ่อนหย่อนใจและชุมชนมีการส่งเสริมและพัฒนาอาชีพ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อแหล่งท่องเที่ยวเกาะปันหยี เนื่องจากเห็นว่าชุมชนไม่ตริจริตต่อนักท่องเที่ยว มีการดูแลและบำรุงรักษาแหล่งท่องเที่ยวและสภาพแวดล้อมของชุมชนอย่างดี เพราะฉะนั้นการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ จึงต้องให้ความสำคัญกับปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วย สมรรถนะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ผู้บริหารและการบริหารงาน การประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การสนับสนุนจากหน่วยงานส่วนกลาง บุคลากรผู้ปฏิบัติงาน และการมีส่วนร่วมของประชาชน ซึ่งปัจจัยต่างๆ ข้างต้น เป็นปัจจัยที่หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติจะต้องให้ความสำคัญ อันจะส่งผลให้การนำนโยบายไปปฏิบัติประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับผู้บริหารและการบริหารงาน ซึ่ง ศุภโชค อินทรเรือง (2552) [9] ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายพัฒนาศูนย์เด็กเล็กไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองราชบุรี จังหวัดราชบุรี ซึ่งพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อ

ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติมากที่สุด คือ ภาวะผู้นำของผู้บริหาร เพราะผู้บริหารขององค์การผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ นั้น มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ หากผู้นำขององค์การมีภาวะผู้นำสูง การนำนโยบายไปปฏิบัติก็ย่อมมีโอกาสประสบความสำเร็จได้สูง

ปัจจุบันการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยี มีหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมากมาย ปัญหาสำคัญที่เป็นอุปสรรคต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ สมรรถนะของหน่วยงานที่ยังไม่มีความพร้อมเท่าที่ควร ไม่ว่าจะเป็นการขาดแคลนบุคลากรที่ทำหน้าที่ในการปฏิบัติงาน ซึ่งสอดคล้องกับ ธันยวัฒน์ รัตนศักดิ์ (2555) [10] ที่กล่าวว่า ลักษณะของหน่วยงาน ก็เป็นปัจจัยสำคัญต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ หากเป็นหน่วยงานขนาดเล็กที่มีสายการบังคับบัญชาสั้นๆ จำนวนผู้ได้บังคับบัญชามาก จะมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติมากกว่าหน่วยงานขนาดใหญ่ที่มีสายการบังคับบัญชายาว แต่มีจำนวนบุคลากรน้อย และความไม่เพียงพอของงบประมาณ ซึ่งสอดคล้องกับ ชาบาร์เทียร์ และแมชมาเนียน (1981 อ้างถึงใน ศุภชัย ยาวะ-ประภาส, 2554) [11] ที่กล่าวว่า นโยบายจะประสบความสำเร็จในทางปฏิบัติได้ต้องได้รับการสนับสนุนด้านการเงินอย่างเพียงพอ และ วิปา (1977 อ้างถึงใน ศุภชัย ยาวะประภาส, 2554) [11] ที่ได้ชี้ว่า การขาดแคลนด้านการเงินมักจะเป็นข้ออ้างที่มีการนำมาใช้เสมอๆ เมื่อการปฏิบัติตามนโยบายมีปัญหา รวมทั้งอีกปัญหาที่สำคัญคือ การประสานงานระหว่างหน่วยงานต่างๆ ที่ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติไม่มีความคล่องตัว ซึ่งสอดคล้องกับ ธันยวัฒน์ รัตนศักดิ์ (2555) [10] ที่กล่าวว่า ในการนำนโยบายไปปฏิบัตินั้น หากมีจำนวนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาก และหน่วยงานเหล่านั้นมีวัฒนธรรมองค์การที่แตกต่างกัน บางครั้งอาจทำให้เกิดปัญหาด้านการประสานงาน จนทำให้การนำนโยบายไปปฏิบัติมีปัญหาขึ้นมาได้

ปัญหาต่างๆ ข้างต้น ทำให้การนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในพื้นที่ชุมชนเกาะป็นหีย ได้รับผลกระทบในด้านต่างๆ ทั้งในแง่บวกและแง่ลบ อันได้แก่ 1) ค่าครองชีพของประชาชนในชุมชนเพิ่มสูงขึ้น 2) ครอบครัวมีภาระหนี้สินเพิ่มขึ้น 3) ครอบครัวมีรายได้เพิ่มขึ้น 4) คนในชุมชนได้รับการศึกษามากขึ้น 5) สมาชิกในชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนเพิ่มขึ้น 6) การปรับปรุงที่อยู่อาศัยให้มีความทันสมัยมากขึ้น 7) ประชาชนในชุมชนมีความรู้เกี่ยวกับภาษาต่างประเทศเพิ่มขึ้น 8) วัยรุ่นในชุมชนมีการเลียนแบบวัฒนธรรมจากนักท่องเที่ยว 9) ความหลากหลายทางชีวภาพบริเวณโดยรอบของชุมชนลดลง 10) ปริมาณขยะภายในชุมชนเพิ่มมากขึ้น 11) สิ่งปลูกสร้างภายในชุมชนมีการขยายตัวเพิ่มมากขึ้นเพื่อรองรับการท่องเที่ยว ทั้งนี้ผลกระทบต่างๆที่เกิดขึ้น ย่อมเป็นสิ่งที่สะท้อนได้ถึงหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ไม่ได้มีการศึกษาถึงปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง จนทำให้ในปัจจุบันชุมชนเกาะป็นหียมีการเปลี่ยนแปลงในหลายด้านอันเนื่องมาจากการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว การเปลี่ยนแปลงที่อยู่อาศัยอันทำให้ความเป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมเลือนหายไปซึ่งมีความสอดคล้องกับ สมเกียรติ วงศ์เสริมทรัพย์ (2550) [12] ที่ได้ทำการ ศึกษาเรื่องผลกระทบของนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐที่มีต่อวิถีชีวิตของผู้อยู่ในชุมชนเกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ซึ่งพบว่าหลังจากมีนโยบายการท่องเที่ยวเข้าไป ชุมชนมีการเปลี่ยนแปลง คือ หน่วยงานของรัฐได้เข้ามาพัฒนาระบบสาธารณูปโภคต่างๆให้ดีขึ้น โดยเฉพาะระบบน้ำประปา คนในชุมชนมีการเปลี่ยนแปลงอาชีพจากที่เคยประกอบอาชีพเกษตรกรรม ทำเครื่องปั้นดินเผา ได้มีการเปลี่ยนมาประกอบอาชีพค้าขาย เช่น อาหารและของที่ระลึกต่างๆ นอกจากนั้นขนบธรรมเนียมประเพณี ในบางเรื่องได้เลือนหายไปพร้อมกับการเข้ามาของการท่องเที่ยว

เพราะฉะนั้นการนำนโยบายไปปฏิบัติ จึงเป็นสิ่งที่มีความละเอียดอ่อน และมีความสลับซับซ้อนมากพอสมควร การนำนโยบายไปปฏิบัติที่ไม่มีการคำนึงถึง

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของนโยบาย ย่อมเป็นการกระทำที่เลวร้าย และอาจนำมาซึ่งความสูญเสีย ทั้งเรื่องงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ หรือในบางครั้งอาจทำให้ประชาชนได้รับความเดือดร้อน และเกิดการต่อต้านนโยบาย อันจะนำมาสู่ปัญหาต่างๆของสังคม ด้วยเหตุนี้การศึกษาถึงการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ จึงเป็นเรื่องที่ทุกหน่วยงานควรให้ความสำคัญ โดยเฉพาะลักษณะของนโยบายที่มีการนำไปปฏิบัติ เพราะส่วนใหญ่แล้ว มักจะเป็นนโยบายที่มีผลกระทบต่อสังคมในภาพรวม ทั้งนี้ การศึกษาถึงปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ จะช่วยให้ช่วยลดปัญหา และผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการนำนโยบายไปปฏิบัติได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

หน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้องกับการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ ในพื้นที่ชุมชนเกาะป็นหีย ควรมีการปรับปรุงแผนนโยบายเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่ ดังนี้

1) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการปรับปรุงเป้าหมายของนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว จากเดิมที่มุ่งเน้นเพียงการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวในพื้นที่ เปลี่ยนเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติที่มีความยั่งยืนต่อชุมชน โดยในการกำหนดเป้าหมายดังกล่าวควรเปิดโอกาสให้ประชาชนในพื้นที่ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเข้ามาร่วมแสดงความคิดเห็น ซึ่งการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติที่มีความยั่งยืนต่อชุมชน คือ นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวยังชุมชน จะต้องมิจิตสำนึกในการรักษาสิ่งแวดล้อม ให้ความสำคัญกับชุมชน ไม่มีการละเมิดประเพณีอันดีของชุมชน รวมทั้งนักท่องเที่ยวกับประชาชนในพื้นที่ที่มีความเป็นมิตรไมตรีต่อกัน

2) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการกำหนดนโยบายในการรองรับผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวในด้านต่างๆอย่างครอบคลุม เช่น ในส่วนของผลกระทบด้านสังคมที่มีความเกี่ยวเนื่องกับยาเสพติด ควรมีการกำหนดนโยบายการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดในพื้นที่ โดยอาจมีการแต่งตั้งอาสาสมัครชุมชน เพื่อคอย

เผื่อระวังเหตุการณ์ และประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่ ส่วนผลกระทบที่มีความเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม ชุมชนควรมีการกำหนดกฎที่มีความเกี่ยวข้องกับการรักษาสิ่งแวดล้อม และการจัดการขยะภายในชุมชน ซึ่งอาจจะมีการเรียนรู้จากชุมชนอื่นที่มีความเข้มแข็งในด้านดังกล่าว เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ภายในพื้นที่

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

เพื่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ ในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยี หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องให้ความสำคัญกับเรื่องต่างๆ ดังต่อไปนี้

1) สมาชิกภายในชุมชนเกาะปันหยี และหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ควรมีการระดมความคิดเห็นและความต้องการเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยว เพื่อจัดทำเป็นแผนการส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยีขึ้น และนำเสนอต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นกรอบในการดำเนินการด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในชุมชน ซึ่งจะทำการดำเนินการต่างๆ มีการบูรณาการและบรรลุเป้าหมายเดียวกัน

2) หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในพื้นที่ชุมชนเกาะปันหยีทั้งหน่วยงานในระดับท้องถิ่น และหน่วยงานในระดับภูมิภาค ควรมีการรวมตัวกันจัดตั้งเป็นคณะกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยวประจำท้องถิ่น เพื่อให้เกิดการบูรณาการในการทำงานระหว่างหน่วยงานต่างๆ อันจะนำมาซึ่งผลสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ

3) การดำเนินโครงการหรือกิจกรรมด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในชุมชนเกาะปันหยี ควรมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดความยั่งยืน โดยหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องควรมีการจัดทำแผนการดำเนินงานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวในระยะยาว และมีการระบุไว้ในหน้าที่ประจำขององค์กรต่างๆ ไว้ในแผน เพื่อลดผลกระทบที่มักเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงผู้บริหารระดับสูง เพราะบ่อยครั้งเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงผู้บริหารระดับสูงของหน่วยงานมักจะมีการ

เปลี่ยนแปลงโครงการ ซึ่งทำให้การดำเนินงานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวขาดความต่อเนื่อง

4) การแก้ไขผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการนำนโยบายไปปฏิบัติ ควรมีการดำเนินการในรูปแบบของคณะกรรมการโดยเป็นการรวมตัวของตัวแทนชุมชน หน่วยงานระดับท้องถิ่น และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเฉพาะเรื่อง เพื่อให้เกิดการทำงานร่วมกันระหว่างชุมชนกับหน่วยงานภาครัฐ เนื่องจากประชาชนในชุมชนรู้สึกขณะของปัญหาเป็นอย่างดี ส่วนหน่วยงานภาครัฐมีงบประมาณและบุคลากร การร่วมมือกันในการแก้ไขปัญหาผลกระทบในด้านต่างๆ จะทำให้ประสิทธิผลในการดำเนินงานเพิ่มมากขึ้น อันจะส่งผลทำให้ผลกระทบที่เกิดขึ้นได้รับการแก้ไขอย่างถูกต้อง และยั่งยืน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่มีความสนใจศึกษาเกี่ยวกับการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติในอนาคต ดังต่อไปนี้

1) เพื่อให้ผลการศึกษามีความชัดเจนและครอบคลุมมากขึ้น ควรมีการศึกษาเชิงเปรียบเทียบระหว่างสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ที่มีความสำคัญในจังหวัดพังงา อันจะทำให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติที่มีความครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

2) เพื่อให้ทราบถึงระดับความสำคัญของปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ ควรมีการใช้สถิติเชิงอนุมานเช่น T-test ANOVA Correlation ประกอบในการศึกษาครั้งต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- [1] กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2554). **แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555-2559**. สืบค้นเมื่อ 16 ธันวาคม 2556, จาก http://www.tica.or.th/images/plan_tourism2555-2559/2555-2559.pdf.
- [2] กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2556). **สรุปสถิติการเดินทางท่องเที่ยวระหว่างประเทศเดือนพฤษภาคม 2556**. สืบค้นเมื่อ 16 ธันวาคม 2556 จาก, http://www.Msociety.go.th/document/statistic/statistic_8860.pdf.
- [3] ASTV ผู้จัดการออนไลน์. (2556). **ท่องเที่ยวไทย แรงแยง โภจรายได้ติดอันดับ 5 ของโลก**. สืบค้นเมื่อ 16 ธันวาคม 2556 จาก, <http://www.manager.co.th/Travel/ViewNews.aspx?NewsID=9560000076593>.
- [4] สำนักอุทยานแห่งชาติ. (2556). **สรุปรายงานสถิตินักท่องเที่ยวที่เข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติต่างๆ ปีงบประมาณ 2555**. สืบค้นเมื่อ 17 ธันวาคม 2556 จาก, http://www.dnp.go.th/NPRD/develop/data/stat55/ftthai_55.pdf.
- [5] พิทยา บุขรารัตน์ และสมปอง ยอดมณี. (2544). **เกาะปันหยี: เวทีธุรกิจกรรมกลางน้ำ**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- [6] นิตา ชัชกุล. (2550). **อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [7] สำนักประชาสัมพันธ์เขต 8 กาญจนบุรี. (2557). **การแต่งกาย ตามหลักอิสลามของผู้หญิงมุสลิม และผู้ชายมุสลิม**. สืบค้นเมื่อ 9 กรกฎาคม 2557 จาก, http://region8.prd.go.th/ewt_news.php?nid=656.
- [8] ธงชัย ทองเชื่อม. (2550). **ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อชุมชน เกาะปันหยี จังหวัดพังงา**. วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- [9] ศุภโชค อินทรเรือง. (2552). **ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายพัฒนาศูนย์เด็กเล็กไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอเมืองราชบุรี จังหวัดราชบุรี**. รายงานการศึกษาดูงานปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- [10] ธันยวัฒน์ รัตนศักดิ์. (2555). **นโยบายสาธารณะ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. เชียงใหม่: คениงนิจการพิมพ์.
- [11] ศุภชัย ยาวะประภาษ. (2554). **นโยบายสาธารณะ**. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [12] สมเกียรติ วงศ์เสริมทรัพย์. (2550). **ผลกระทบของนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐที่มีต่อวิถีชีวิตของผู้คนในชุมชนเกาะเกร็ดจังหวัดนนทบุรี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.